

DECALOGUL

PORUNCA A III-A

3. Să nu iei numele Domnului Dumnezeuului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui.”

(Vechiul Testament, Ieșire 20, 7)

Numele oricărei ființe sau lucru trezește în noi ceva din acea ființă sau lucru. Așa se înțelege de ce anumite cuvinte au în ele ceva frumos și atrăgător. De pildă, cuvântul „mamă” trezește în inima celui care îl rostește o mare bucurie și prețuire. Cu atât mai frumos este pentru adevăratul creștin numele Tatălui Ceresc, Care i-a dat viața și binecuvântările cerești și Care este toată sfințenia și dragostea. Numele lui Dumnezeu este sfânt, precum Dumnezeu Însuși este sfânt.

Această poruncă poate fi încălcată prin purtarea necuviincioasă în biserică, prin necinstirea lucrurilor sfinte, răzvrătirea față de rânduielile lui Dumnezeu, înjurături sau blesteme, jurăminte mincinoase sau încălcare cu știință și voință și prin întrebuintarea cu ușurință a jurământului, atunci când Dumnezeu este luat ca martor și chezas pentru lucruri neînsemnate.

Jurământul nu este oprit atunci când se face după voia lui Dumnezeu, adică atunci când nu se face cu ușurință și pentru lucruri neînsemnate sau neadevărate. Jurământul drept și făcut pentru lucruri înalte, fiind o faptă de slujire a lui Dumnezeu, căci prin el se recunoaște că Dumnezeu este atotștiutor și atotprezent, trebuie ținut cu sfințenie - călcarea lui este păcat, după cum păcat este și jurământul mincinos. De aceea creștinul trebuie să se ferească a jura cu ușurință sau în chip mincinos.

Făgăduința este îndatorirea cu care creștinul se leagă de bună voie în fața lui Dumnezeu să facă o faptă de o deosebită vrednicie morală drept recunoștință pentru binefacerile primite. Înainte de a face o făgăduință, creștinul trebuie să se gândească bine dacă e bună și dacă o poate îndeplini, căci “mai bine să nu făgăduiești, decât să nu împlinești ce ai făgăduit”.

Prelucrat după cartea “Învățătura de credință ortodoxă”

Copilul și preotul

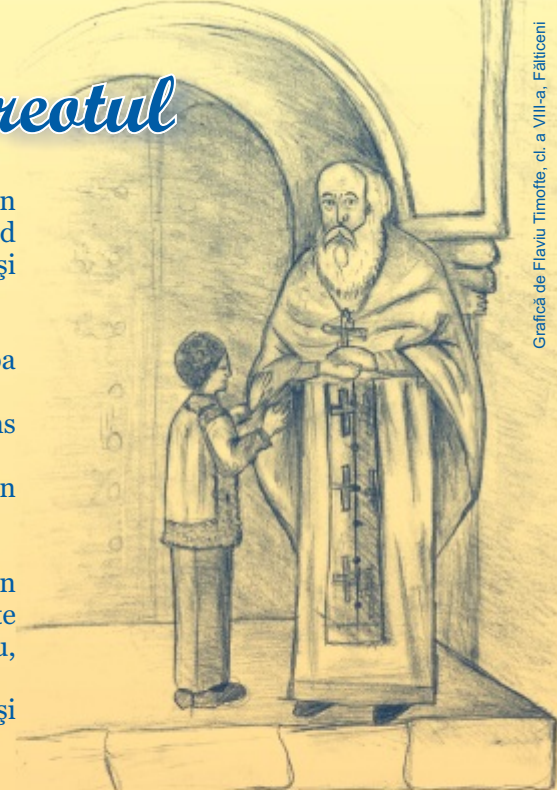
Mergând prin parohia sa, un preot l-a auzit pe un copil vorbind urât cu prietenii săi de joacă și înjurând.

Oprindu-se, l-a întrebat:

- Dacă cineva ar vorbi în limba engleză, ce ai crede despre el?
- Că este un englez, a răspuns băiețelul.
- Dar dacă cineva ar vorbi în limba spaniolă?
- Ar fi un spaniol, desigur.
- Dar dacă cineva ar vorbi în limba română, folosind cuvinte frumoase și plăcute lui Dumnezeu, cum s-ar numi?

Copilul privește nedumerit și rostește intimidat:

- Un om bun, un creștin!
- Cum îl poți numi pe cel de la care nu auzi decât vorbe urâte, înjurături și minciuni?
- Om rău, un mincinos! spuse copilul.
- Așa este. După cum este sufletul omului, așa sunt și vorbele sale. Fii atent ce spui, fiindcă mai

Grafică de Flaviu Timofte, cl. a VIII-a, Fălticeni

devreme sau mai târziu, vei ajunge între cei ale căror cuvinte le rostești! Poți ajunge între creștinii buni, între sfinți, înconjurat de îngeri ai luminii sau între oamenii răi, mincinoși, păcătoși, înconjurat de îngerii întunericii.

Omul este ca o corabie mică, în care se află pui de lei și balauri, otravă și răutate, cărări rătăcitoare și prăpăstii fără sfârșit. Dar, tot acolo se află Dumnezeu cu îngerii, viața și Împărăția Domnului, lumina și Apostolii, cetele cerești și comorile de har: acolo, în sufletul omului, sunt toate.

Sfântul Macarie

Cuvintele tale care nu se izbesc de cer, vor rămâne fără ecou sau vor avea vuietul stâncii rostogolite, care înfioară împrejurimile și nu aduce nicio binecuvântare văii în care se prăbușește.

Sfântul Nicolae Velimirovici